

**TROPICKÁ
DEPRESE**

DEXTER JE MRTVÝ... PŘICHÁZÍ BILLY KNIGHT!

JEFF LINDSAY

***TROPICKÁ
DEPRESE***

JEFF LINDSAY

***TROPICKÁ
DEPRESE***

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1994 by Jeff Lindsay

All rights reserved.

Z anglického originálu *Tropical Depression*

(Published by Diversion Books, New York 2015)

přeložil © 2016 Zdeněk Hofmann

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-412-6

Tuto knihu s láskou věnuji pěti ženám svého života:

Lilian, která ji učinila pravděpodobnou;

Doris, která ji učinila možnou;

Susan, která ji učinila představitelnou;

Hilary, která ji učinila nevyhnutelnou;

a Hannah, která ji učinila radostnou.

S vděčností a láskou za to, že můj život stojí za to žít a mou knihu stojí za to číst

KAPITOLA 1

Když jsem příplul, stál už na molu v přístavišti City Marina. A stále tam postával vedle výrobníku ledu, když jsem přirazil ke svému kotvišti, uvázal loď a ukončil denní plavbu, na kterou jsem byl najatý.

Ten den jsem rybařil s jedním čtyřicátníkem, jenž měl dílnu v Rochesteru a dokázal mluvit jen o týmu Buffalo Bills. Byla to pohodová plavba – vlastně moc dobrá, když jste prostě chtěli vypadnout od manželky a tlachat o fotbale, jak to dělal tenhle chlápek. Navštívili jsme pár lovišť na mělčínách jižně od Woman Key. A zasekli jsme jednoho slušně velkého skákavého tarpona. Zákazník byl tak ohromený jeho velikostí a majestátností, že ho zapomněl popouštět a ryba se nám utrhla. Stává se to tak ve čtyřech případech z pěti, ale zdálo se, že mu to nevadí. Prohlásil, že vidět ji skákat stálo za každý cent toho výletu. Přál bych si mít jeho nadhled.

A dobrá nálada mu vydržela, i když vystupoval z lodi s čerstvě zrudlýma ušima z tropického slunce. Rozhlédl jsem se po přístavišti.

Roscoe tam jen stál ve stínu budky správce přístaviště, který se zvolna prodlužoval, jak se slunce klonilo k západu. Upíjel kolu a pozoroval mě, jak utahuji poutací lana, omývám hadicí palubu a rybolovné náčiní a čistím párek zhruba dvoukilových chňapalů, které jsme ulovili v příkopu na přivrácené straně Ballast Key. Když můj zákazník nastoupil do pronajatého buicku a odjel k Duval Street a domům vybaveným klimatizací, začala mě už přemáhat zvědavost – a také trochu vztek.

Nepřišlo mi to od něj zrovna zdvořilé. Roscoea McAuleyho jsem neviděl skoro osmnáct měsíců. Sedmnáct měsíců, dva týdny a čtyři dny, abych byl přesný. Moc se však nezměnil: stále měřil sto tři-osmdesát centimetrů a držel si svých čtyřiaosmdesát kilo. Byl to Afroameričan s pleť černou jako bota, s mírnými hnědými očima, kterým jste měli sklon věřit, i když jste ho už dobře znali. Pěstoval si tenký knírek a šířil kolem sebe opar velice drahé kolínské. Vypadal dočista jako Kirk Douglas a k tomu byl černý.

Roscoe byl polda z velitelství. Byl dobrý – a tím myslím *skutečně* dobrý – v papírování a politikaření. Stoupal vysoko a rychle v hierarchii losangeleské policie, aniž by pořádně zjistil, jaké to je na ulici a v hlídkovém voze. A nejspíš bude stoupat ještě mnohem výš. Měl politický čich, který mu umožňoval hrát vždy správně instinktivním způsobem, a byl tak hladký i ostrý zároveň, že jste se jeho životopisem mohli holit.

To Roscoe se mi snažil rozmluvit odchod. Vždy uměl zahrát na upřímnou strunu a přesvědčit vás, že povinnost je důležitá hodnota, něco, co byste si měli pěstovat a tvrdě na tom pracovat. Vzal jsem si nevyplacenou mzdu a vrátil se na Key West.

Během prvních zlých dnů, kdy jsem se snažil vymyslet důvod, proč se nenakrmit kulkou, se mi v mysli objevovalo tohle místo, kam jsem přijel jako kluk a učil se tu řídit loď a rybařit. Byla to jediná dobrá vzpomínka, kterou jsem vydoloval a nezahrnovala Jennifer a Melly, a tak jsem se vrátil sem. Doufal jsem, že tu zaplaším veškeré zlé vzpomínky. Ale pochopitelně jsem se mýlil. Všichni v sobě nosíme víc zlých vzpomínek, než se vejde do jednoho života, a nikdy jim neutečeme. Dokážeme jen změnit kulisy.

Už jsem myslel, že se mi alespoň tohle povedlo, ale pak se tu najednou zjeví kus staré scény v podobě Roscoea McAuleyho. Jen tam stál a pozoroval mě. Dokončil jsem čištění a úklid výstroje a zamířil jsem ke správci přístaviště. Prošel jsem bez jediného slova kolem Roscoea a vešel dovnitř.

Zasáhl mě klimatizovaný vzduch. A nemyslím to metaforicky. Vejít do boudy bylo jako dostat do čela polenem. Venku bylo třiatřicet stupňů a skoro stoprocentní vlhkost, ale uvnitř naprosto suchý vzduch a osmnáct a ten kontrast byl tak propastný, že vás z něj rozbolely spánky. Jako by na mě z velké výšky spadlo vodní lůžko a pár vteřin jsem tam jen stál, oddychoval a cítil, jak se mi napíná kůže na čele. Chlad a tma v místnosti po horku a oslepujícím slunečním světle venku mě na chvíli paralyzovaly. Kdyby mi někdo chtěl vzít peněženku, mohl ke mně klidně přijít a vytáhnout mi ji z kapsy. Ale její obsah by ho určitě zklamal.

„Billy!“ ozval se chraptivý hlas ze zaneřáděného kouta, kde uprostřed neuvěřitelné hromady sladkostí v pestrých obalech, rybářského náčiní, voděodolných opalovacích mlék, plovoucích klíčenek, žvýkaček, slunečních brýlí, kondomů a tretek stál pult s pokladnou.

Uprostřed té záplavy trůnil na své židli kapitán Art. Nebylo to překvapení, kapitán Art na ní žil a ještě nikdy jsem neviděl, že by z ní během úředních hodin vstal. Bylo mu přes šedesát, vážil tak sto čtyřicet kilo a klidně by mohl být na plakátu nadace proti rakovině kůže. Tmavé opálení získané životem na slunci narušovaly tucty růžových skvrn. Kdybyste jeho kůži pověsili na zeď, vypadala by jako nevybarvená šablona velkého dalmatina z omalovánky pro tříleté děti.

Přistoupil jsem k němu. „Ahoj, Arte,“ pozdravil jsem ho. „Nějaké vzkazy?“

„Žádný vzkazy,“ odpověděl. „A taky žádná práce na zítřek.“

Zadíval se na mě zvláštním pohledem, možná trochu uraženě. „Co je?“ zeptal jsem se ho.

„Říkáš mi všechno, Billy?“

„Ne, Arte,“ ujistil jsem ho, „chceš snad vidět moje vysvědčení ze třetí třídy? O co jde?“

Jen potřásl hlavou, trochu smutně, a dunivě zakašlal. Pak si odchrchlal a vypívl cosi o velikosti a tvaru myšního mozku do popelníku

u ruky. Cinklo to jako rolnička. „Venku je nějakej potížista, Billy. Stojí tam takhle už od jedný. O co jde? Mám právo vědět, jestli se v mém přístavišti schyluje k průšvihů.“

„Jen starý známý, Arte. Je to polda. Nebudou žádný potíže.“

Art naklonil masivní ovarovitou hlavu na stranu a podíval se na mě jako Jabba Hutt napodobující papouška. Zaslechl jsem, jak sípavě dýchá. „Nesnaž se mě obechcat. V těchhle věcech se nikdy nemejlím, Billy. Z toho chlapa větrím potíže.“

„Jen jsi zavěřil poldu,“ řekl jsem mu. „Jdu se ho zbavit.“

Rozzvoni se telefon, ale Art se na mě ještě plně dvě vteřiny upřeně díval, než pohnul obrovskou sulcovitou rukou a zvedl ho. „Kopeč sraček,“ zamumlal. Podařilo se mu zvednout mobil až k uchu kolem tří až čtyř brad navíc, mezitím jsem zamířil ke dveřím a cestou jsem ukořistil z ledničky láhev minerálky.

Skoro jsem se aklimatizoval na prostředí mrazáku v Artově boudě. Takže když jsem vyšel zpět na molo, horko stoupající z chodníku mě div neporazilo. Jakmile jsem mohl znovu dýchat, otevřel jsem lahev a podíval se doprava.

Roscoe tam pořád stál a držel se ve stínu výrobníku ledu. Oči měl teď upřené za konec mola na plavební kanál pod mostem, odkud se právě blížila jedna z velkých výletních lodí. Postavil jsem se vedle něj a upil minerálku. Aniž přestal sledovat loď, kývl na mě.

„Ahoj, Billy,“ řekl tiše. „Vypadáš dobře. Opáleně.“ Znovu krátce pokývl hlavou. „A máš i dobrý ohoz.“

Jako většina rybářských průvodců, co pracují pravidelně každý den na žhavém floridském slunci, jsem měl na sobě odrbané khaki šortky a zašedlou bílou košili s dlouhými rukávy. Ta byla tak čtyři roky stará se skvrnami od krve a dalších rybích odpadních produktů. Koupil jsem ji v jednom z obchodů Banana Republic, protože měla spoustu kapes, a netušil jsem, že se z ní stane má uniforma rybářského průvodce.

„Vždycky jsi měl dobrý vkus na oblečení, Roscoe. Ale to, co máš ty, je na Key West trochu moc nóbl. Musíš dělat na vraždách,“ prohodil jsem. Na pár vteřin uhnul pohledem a já si ho pozorně prohlédl.

Roscoe byl vždy elegantní a teď měl na sobě tmavě šedý dvouřadý oblek kontinentálního střihu, který ho musel přijít tak na dvanáct set dolarů. Ale v ceně jsem se mohl zmylit. Něco takového nosili jen filmoví magnáti, které jsem zatýkal – a policisté stoupající po žebříčku LAPD, kde Roscoe v poslední době bodoval. Slyšel jsem, že dokonce odchodil pár tříd na Kalifornské policejní velitelské akademii, což je pro muže v oblecích odrazový můstek na post kapitána a výš. Naučí vás tam vše o tom, jak řídit policejní složky, například jak vybírat látky na obleky.

Já bych si podobný oblek neužil. Pochopitelně bych to také nikdy nedotáhl ani na detektiva a zřejmě spolu ty dvě skutečnosti i nějak souvisí.

Roscoe pokrčil rameny. „Neviděls mě rok a půl a chceš se bavit o tom, jak se oblíkám?“

„Ne, nechci se s tebou bavit vůbec. Ale slíbil jsem správci, že se tě zbavím.“ Pouhý pohled na něj mi vtíral sůl do ran, které jsem stále cítil jako čerstvé, a neměl jsem náladu na zdvořilosti.

Znovu přikývl, jako by s mou nerudností počítal.

„Ale aby ses mě zbavil, Billy, budeš si se mnou nejdřív muset promluvit.“ Řekl to velmi tiše a s podtónem smutného odhodlání, které mi připomnělo náš poslední rozhovor v LA, než jsem odešel. Ani ten nepatřil k tomu, nač bych rád vzpomínal.

„Ať chceš mluvit o čemkoli, nemám zájem, Roscoe. Odešel jsem. Skončil jsem. Teď žiju tady. Beru lidi na ryby. A nechci mít už nic společného s tebou a nikým jako ty. Proto jsem odešel.“

Odvrátil jsem se a pohlédl na konec mola, kde zrovna přivazovali výletní loď. Houf lidí, kteří byli ještě ráno bledí a nyní spálení do červena, skotačil dolů po rampě a na molo. Hlasitě se bavili a potýkali se

se sportovními taškami nacpanými nepoužitými opalovacími krémy a rezervními tričky. Asi polovina se vzájemně natáčela videokamerami.

Zadíval jsem se na šlachovitou starou paní ve vestičce a khaki šortkách, jak celé to procesí vede sama ven z lodi, když mě Roscoeovo zakašlání opět vrátilo na zem.

„Vím, proč jsi odešel, Billy,“ konstatoval stále tím tichým hlasem. „Proč myslíš, že bych se trmácel až sem?“

Otočil jsem se k němu. Zuřil jsem. „Víš o všem úplně houby, znáš jen kancly na velitelství a umíš jenom líbat cizí zadky a mně je úplně ukradený, proč jsi přijel až sem, jediný, co chci, je vidět tě v tom zatraceným obleku sedět v nejbližším letu odtud.“

„Billy –“ spustil, ale já ještě neskončil.

„Ne, sakra, všechno jsem nechal za sebou, to všechno, o čem vůbec nic nevíš, o co se nestaráš a co nikdy nepochopíš. Tak co kdybys odtud konečně zmizel a našel si nějakou klimatizovanou čekárnu, než se z tebe odpaří kolínská za dvě stovky a začneš zase smrdět jako polda.“

Odvrátil jsem se od něj. Vzal to celkem dobře, ale to se dalo čekat. Byl vždycky hodně umíněný a rozhodně to nehodlal vzdát. Ale já jsem teď už také hodně umíněný. Alespoň pokud jde o to, zapomenout na Los Angeles.

O kus dál vyzáblá žena odehnala mladšího muže a pustila se sama do kuchání velké hromady sardelí a mořských okounů. Muž vypadal na dychtivého hlupáka, co si myslí, že získat práci na nájemní rybářské lodi je důstojný způsob, jak si vydělávat na živobytí. Nejspíš si taky myslel, že by tak mohl sbalit pár holek. Neměl jsem staré ženě za zlé, že se chtěla toho muže zbavit. Byl jsem od nich asi dvacet metrů a způsob, jakým se napařoval a vlezle usmíval, aby dostal nějaké dyško, ve mně vzbudil touhu vyčistit si zuby.

„Je mi líto tvojí ztráty, Billy. To přece víš.“ Řekl to a tak nějak podivně protahoval slova, nevěděl jsem, co si mám o tom myslet. „Ale rád bych ti vyprávěl krátký příběh.“ Roscoe pořád stál ve stínu

vedle mě, dál mluvil tichým smutným hlasem, jako kdybych ho právě neposlal do háje, ale jen se zeptal na zdraví jeho matky. A ani nečekal, až ho pobídnu, aby pokračoval; jak jsem řekl, Roscoe je chytrý.

„Nejspíš jsi slyšel o nepokojích, co jsme tam měli v květnu,“ spustil. „Musels být celý šťastný, že jsi už nestihl být u jejich potlačování.“ Uchechtl se, jen trošku, klidně mohlo jít i o zakašláání. „Navlékli uniformu dokonce i *mně* a poslali mě na ulici. A bylo to moc zlý, Billy. Většinou proto, že jsme neměli tušení, co se vlastně děje nebo –“ Na okamžik se odmlčel a slyšel jsem, jak přerývaně dýchá. „Na tom nesejde, ale byl tam ten kluk.“

Přestal mluvit a na minutu se soustředil jen na dýchání. Upil jsem vodu. Nepochyboval jsem, že jde o jeden z figlů ze semináře o komunikačních strategiích, který mě má zapojit do hovoru. Jako když vás dopraváci vždy oslovují křestním jménem, když si vás zapisují. Nejspíš kvůli tomu, abyste cítili zodpovědnost za zaplacení pokuty za rychlost.

Nahrál jsem mu. „Jaký kluk, Roscoe?“

Neodpověděl. Otočil jsem se a pohlédl na něj. Přihloupě se pousmál a mírně potřásl hlavou. „Prostě kluk,“ hlesl. „Šestnáctiletý. Pořád dost naivní, aby věřil, že lidi jsou v podstatě dobří. Dost hloupý, aby si myslel, že je může změnit, chápeš? Prostě jako ty, Billy.“

„Políb mi šos, Roscoe.“

„Mluvím vážně, Billy. Tvůj největší problém jako poldy byl, že ti pořád šlo o lidi. Snažil ses jim pomáhat, místo abys dělal svou práci jako polda.“ Vydal další astmatické polouchechtnutí. „Sedm let u sboru a pořád jsi v hloubi srdce nováček.“

„Myslím, že jsem se něco naučil, Roscoe.“

Uslyšel jsem, jak si povzdychl. „Nejspíš jo. Ale ne dost, Billy. Ne, jestli si myslíš, že od toho můžeš takhle utéct.“

Na rybářské lodi nastrkala hubená starší žena vykuchané ryby do dvojice tenkých plastových sáčků, které fasovali nájemci, a odešla pryč. Podlézavý muž ji chvíli sledoval pohledem a pak pošeptal něco

do ucha podsadité blondýně stojící u rampy. Zdvorile se usmála. Na palubě lodi se objevil tmavovlasý muž, objal blondýnu kolem ramen a odešli spolu. Nájemce je pozoroval a pak se vrátil na svou loď. Nezůstalo už nic, nač by se dalo zírat, dokonce ani ten vlezlý muž. Otočil jsem se k Roscoeovi.

„Tak o tohle celou dobu jde? Proto ta daleká cesta sem? Abys mi tu vykládal o mně?“

Až teď mu v mírných hnědých očích probleskl skutečný vztek a na vteřinu jsem myslel, že by mohl zapomenout na sebekontrolu, že mě praští a nazve zkurvysynem – ale jen na vteřinku. Pak se zase jen pou-smál. „Ne, Billy. O tohle vážně nejde. Už mi docházejí nikláky?“

„Jo,“ ujistil jsem ho, „a hodně rychle. Mám tu jedenapůlkilového okouna, kterého musím odnést domů a sníst dřív, než se mi na slunci promění na návnady. A do mě celý den pralo slunce a slaná voda, takže potřebuju sprchu. V ledniče na mě čekají dvě ledově vychla-zené lahve piva a za dvě hodiny začíná zápas. Mám svůj život, Roscoe. Možná není nic moc, ale ty do něj prostě nepatříš, ani LA a žádní poldové. Na ničem z téhle veteše mi už nesejde. Je mi jedno, jestli Dodgers už nikdy nevyhrajou pohár, a nesejde mi na tobě, chci jen, abys zmizel. A jestli si proto musím vyslechnout tvou historku, tak sem s ní. A pak odtud zmiz.“

Naklonil hlavu na stranu a oči mu svítily a úplně vypadal jako moc nebezpečný drozd. Pak, stále s nakloněnou hlavou, jí pomalu v úzasu zavrtěl. „Takhle nepříjemný jsi nikdy nebyl, Billy. Tohle s tebou provedly dvě lahve piva, co na tebe čekají?“

„Ne,“ odsekl jsem, „spíš ta sprcha. Jestli se brzo neosprchuju, asi se rozbřečím.“

„Tak dobrá,“ prohlásil opět s tím podivným pousmáním, které si vypěstoval od doby, kdy jsem ho viděl naposledy, „nemůžu přece bránit chlapovi, aby se osprchoval.“ Roscoe se zhluboka nadechl a zadíval se někam za parkoviště. Vydechl a znovu zavrtěl hlavou.

„Byl tam ten kluk,“ spustil nakonec. „A myslel si, že něco změní.“ Znovu umlkl, tentokrát však ne nadlouho. „Musíš pochopit, jak šlo všechno ke dnu, Billy. Nejdřív jsme věděli, že k něčemu může dojít, a připravili jsme se, jak jen to šlo. Ale na tohle jsme nebyli připravení. Nedovolili nám to. Ředitel, velitel a všichni starší důstojníci byli ve svých bílých presbyteriánských srdcích přesvědčení, že k něčemu takovému nemůže znovu dojít. Protože všechny ty hrozné události okolo černochů jsou už pětadvacet let staré. Proč by se vracely, když i ve vlastních řadách mají dost hodně slibných černých.“

„Slyšel jsem,“ utrousil jsem. „Blahopřeju.“

Přešel to. „A kromě toho černá komunita se skoro stejně dlouho nedokázala na ničem shodnout. Takže to, na co jsme se připravovali, a to, co jsme pak zažívali, bylo úplně o něčem jiném.“

Ztěžka si povzdychl. „A přišlo to příliš rychle. Ozámili verdikt v případě Rodneyho Kinga a náhle bylo celé město v plamenech. Vůbec to nedávalo smysl. Pokud vím, v porotě nebyli žádní Korejci, ale najednou to právě korejští obchodníci schytávali nejhůř.“

A tak Korejci vylezli s automatickými zbraněmi na střechy obchodů a byli připraveni sejmout první černý ksicht, který uvidí, i kdyby měl mít odznak.“

Chvilí zase jen dýchal, zíral dolů před sebe a zkoušel vymyslet, co s rukama. Když nic nevymyslel, jen potřásl hlavou a pokračoval.

„Stejně nechápu, jak jsme to mohli tak hrozně podělat. Víš, myslím celé oddělení, Billy. Většinou samí dobří poldové. Zatraceně dobří.“

„To řekni Rodneymu Kingovi,“ poradil jsem mu a dal si dlouhý lok minerálky. Byl to levný pokus a naznačil to i Roscoeův úsměv.

„Nikdy jsi nesloužil v noci, Billy? Neslyšels, že do noční směny zařazují nabašené tupce? Všechny brídily a potížísty s disciplinárními problémy, které nám PBA a ACLU nedovolí vyhodit?“

Neřekl jsem nic, věděl jsem to stejně dobře jako on. Hodně poldů, co se vůbec neměli stát poldy, sloužilo v nočních směnách, kde nebyli

tak na očích a teoreticky neměli nadělat škodu. Ale sloužila tam i spousta dobrých poldů. Nosil jsem uniformu dost dlouho, abych věděl, že ze třiceti vteřin videozáznamu se nedá poznat, jestli Rodneyho Kinga tloukli špatní poldové, nebo dobří, kterým jen na moment přeskočilo. Někdy jsem měl sám problém je od sebe rozeznat.

„Tak pokračuj,“ vybídl jsem ho.

Přikývl, jako by právě zaskóroval. A možná tomu tak i bylo.

„Vím, že si lámeš hlavu, jestli to chceš připustit, nebo ne. A tak ti řeknu, že nemám tušení, jak se to mohlo tak rychle zvrhnout. Systém velení se nezhroutil – on prostě neexistoval. Skoro jako by ho někdo záměrně sabotoval.“ Zmlkl a potřásl hlavou. Vypadal zmateně a trochu ukřivděně, jako kdyby ho zradilo něco, na čem mu záleželo a čím si byl jistý.

„A sabotoval?“ zeptal jsem se. Jen na mě chvíli mlčky hleděl, poprvé jako polda na nezasvěceného. Ještě nikdy jsem nebyl na opačné straně takového pohledu. Znervóznilo mě to. „No tak,“ hlesl jsem. „Jestli ti to udělá radost, řeknu, že máš pravdu, jo? *Jsem* zvědavý. Četl jsem o tom a nechápu, jak to mohlo takhle skončit. Tak co se podělal?“

„Billy,“ opáčil, „vážně nevím, co se stalo. A pokud můžu říct, neví to nikdo. Ale nedává smysl, že by se někdo pokusil sabotovat věci právě takhle. A vlastně ani nebylo třeba. Morálka byla vážně špatná a všichni jen strkali hlavy do písku. Možná kdybysme přišli s něčím konkrétním, mohli jsme se z toho ještě dostat. Víš, s akcí místo přemýšlení. Možná by nás postavila znovu na nohy. Ale nestalo se. Dopadli jsme rovnou na zadek. Zhroutili jsme se, Billy. Prostě jsme stáhli ocas a utekli. Prvních pár hodin jsme mohli ještě situaci otočit, ale dostávali jsme zmatené signály nebo vůbec žádné. Nikdo se neujal velení. A tak jsme jen ustupovali a ustupovali a najednou jsme se ocitli tak vzadu, že se už nedalo vrátit a něco udělat a následovaly čtyři dny bezvlády. A celá oblast o velikosti Rhode Islandu propadla naprosté anarchii. Ale pak se tam něco začalo dít.“ Zarazil se a podíval k dálnici US 1. Plynul po

ní klidný proud vozidel. Tak jako vždycky. Zpoza rohu zabočil výletní vláček a projel kolem. Ustrkl jsem vodu a čekal, až bude Roscoe pokračovat. Lidé natěsnaní ve vláčku se tvářili, jako že si jízdu užívají. Nevyvracel jsem jim to.

„Na tuhle část jsem celkem hrdý,“ přiznal nakonec Roscoe. Něco na způsobu, jakým to řekl, mě donutilo otočit hlavu a soustředěně se na něj zadívat. Stále však měl tvář jako masku, tedy až na to pousmání. „Bez přítomnosti policie v celé oblasti, a to myslím *úplně*, by člověk čekal, že tam propukne naprosté šílenství, všechny domy vyhoří, veškeré obchody se vyrabují, bude se střílet, znásilňovat, sekát mačetama a kadit na kuchyňský stoly.“

„A nedošlo k tomu?“ zeptal jsem se a on se potočil a upřel na mě pronikavý pohled.

„Ne, nedošlo,“ ujistil mě. „Nic takového se prostě nestalo. Jen v televizi tvrdili, že k tomu došlo. Ale nic není jako v televizi. Museli prostě všechno zjednodušit, jinak by se jim reportáž nevešla do třiceti vteřin. Ve skutečnosti došlo k tomu, že se většina lidí v té oblasti začala dávat dohromady. Dokonce i v nejhorších částech Watts, kde přes devadesát procent lidí nenávidí to, co se děje kolem nich. To víš sám. Zdálo se však, že si neuvědomili, že jich je víc než těch zlých hochů. Vždycky jako by jim něco chybělo, nějaká jiskra nebo – zrnko písku, kolem kterého by se vytvořila perla. Nikdy nic takového neměli. Pak se to stalo a objevil se ten kluk.“

Ten kluk. Šestnáctiletý černý kluk. Zorganizoval svou skupinu, a když někde zaútočili násilníci, lupiči, střelci, kdokoliv, ukázal se tam se svými lidma a nenásilně se jim postavili, dokud se kriminální živly znovu nestáhly. Měli ho rádi černí kluci, někteří Korejci i Mexičani. A všichni s ním spolupracovali. Fungovali lépe než policie. A začali své okolí měnit tak, že to vypadalo už natrvalo. Víš, nová svornost celé komunity.

A potom ho někdo zastřelil.“

Roscoe se zhluboka nadechl. Zaznělo to spíš jako vzlyknutí. Pozorně jsem se na něj podíval, ale z hluboké bolesti v jeho očích jsem nic dalšího nevyčetl.

„Byla to úkladná vražda, Billy. Velkorážnou odstřelovačskou puškou ze střechy. Někdo podstoupil značné riziko, aby došlo k atentátu, a toho kluka zastřelili. A já nemůžu zjistit proč.“

„Proč nemůžeš?“

Znovu ten úsměv. „Především chybí důkazy A není to tak úplně moje parketa, však víš. Ale hlavně na nás tlačí shora, abysme se kvůli politice do toho moc nemíchali. Říkají, že se město vrací zpátky k normálu – jako kdyby to bylo dobře. Ten kluk prý byl přinejhorším jen další grázl a přinejlepším někdo ve špatnou dobu na špatném místě a zastřelil ho nějaký nervózní korejský prodavač.“

Teď mu z hlasu už celkem zřetelně zaznívala bolest a začal mluvit rychleji a otevřeněji jako právník, který si myslí, že už případ prohrál, ale stejně se pokouší stůj co stůj zviklat porotu.

„Ale tvrdím, že je to blbost. *Totální* blbost, Billy. Sejmuli ho příliš dobře a špatným druhem zbraně. Korejci většinou mívají útočné pušky nebo brokovnice – nevěděli by, co dělat se snajperkou. Chtějí zbraň, co nejlíc plive olovo. Toho kluka ale někdo zabil jediným čistým výstřelem z lovecké pušky. Tohle byla vražda, Billy. Někomu se nelíbilo, co kluk dělá, počíhal si na něj a zabil ho. Někdo ho zavraždil a já ho chci.“ Musel slyšet, jak se mu chvěje hlas, a na moment se odmlčel, nabral dech a omluvně se na mě usmál, než pokračoval.

„Jenže mi ani nedovolí za tím jít. Dokonce ani mně... A nedali ten případ nikomu dobrému. Snaží se ho zamést pod koberec, aby zmizel a všichni na něj zapoměli, aby se nikdo nedozvěděl, co byl ten kluk zač a o co se snažil, a to je –“

Tady zmlkl, jako by pro něj přímá otázka byla příliš. Urazil skoro pět tisíc kilometrů, aby mě požádal o laskavost, a teď to nedokázal. Hrdost se projevuje hodně podivně.

A tak dlouhou dobu jen mlčel. A já také. Došlo mi, že v tom musí být ještě něco víc. Ale nic víc nebylo. Roscoe zůstával zticha. Když jsem se na něj znovu podíval, jen se na mě zas tak podivně pousmál. Jenže tentokrát smutněji.

Lahev minerálky jsem neměl úplně prázdnou, ale zhruba centimetrový zbytek na dně už nepříjemně zteplal a vůbec mě nelákal. Odložil jsem lahev nahoru na výrobník ledu.

„Proč, Roscoe?“ zeptal jsem se ho a zkusil jsem pohledem proniknout pod masku, do které mu ztvrdl obličej. „Proč jsi přijel z takové dálky? Proč to prostě nenecháš být tak, jako to dělají několikrát denně všichni poldové na celém světě? Proč já?“

„Politika je v tomhle případě moc hnusná, kamaráde. Nikdo na oddělení se k tomu případu nesmí přiblížit. Nechtějí to nijak rozvířit. Ale je to důležité a potřebuju dobrého poldu, abych našel pachatele. A ty jsi tam uvnitř pořád moc dobrý polda, Billy. Ty to nevzdáš,“ prohlásil a řekl to tak vážně a naprosto přímo, že jsem mu na minutku i uvěřil, uvěřil jsem, že mluví o nějakém jiném Billym Knightovi, který nikdy neodešel a vždycky dostane svého muže. Tak dobrý je Roscoe, i když se přímo o to ani nesnaží.

Ale zavrtěl jsem hlavou. „V LA je spousta dobrých poldů. Někteří jsou navíc černí a můžou jít tam, kam já v tomhle případě nemůžu. Tak dobrej nejsem.“

„Jo, jsi,“ řekl. „Byl jsi tak dobrý. Byl jsi nejlepší polda z ulice, jakého jsem kdy viděl. Kromě toho potřebuju někoho zvenčí, kdo ví, jak to vypadá uvnitř, a nedá se odradit kancelářskými krysama.“

„Roscoe, sám jsi přece kancelářská krysa.“

„Billy, vím, že jsi na to ten pravý, jako že vím, jak se jmenuju.“

Znovu na mě použil jemnou manipulační techniku. Naštvalo mě to.

„Proč sis neušetřil všechnu tuhle námahu a prostě mi nezavolal, Roscoe?“

„Nejspíš jsem se bál, že bys mi zavěsil.“

„Zavěším ti stejně,“ namítl jsem. Pootočil jsem se, ale nebylo tu nic, na co bych se zadíval. A tak jsem se po chvíli obrátil zpátky a pohleděl na Roscoea. Stále na mě jen zíral těma smutnýma hnědýma očima. Vypadal jako učitel, kterého právě hrozně zklamal oblíbený žák.

„Změnil ses, Billy. Stáhl ses do sebe a přibouchl dveře. Možná už nejsi ten muž, kterého potřebuju.“

„Konečně jsi to pochopil. Už nejsem polda. Nejsem. Nejsem ani soukromý detektiv. Nejsem sekuriták a ani dopravák před školou. Jsem rybářský průvodce. A ty nemáš o rybaření zájem, tak mě sakra nech na pokoji. Jestli chceš na ryby, bezva, zavolej mi. Beru čtyři sta padesát dolarů za den. A vezmi i svého syna.“

Otočil jsem se a vydal se pryč. Jenže než jsem udělal tři kroky, zastavily mě dvě věci, jako kdyby mě zasáhl blesk. První byl náhlý neblahý pocit, že vím, co se mi Roscoe chystá říct.

A druhá, že to skutečně řekl.

„Svého syna nemůžu přivést, Billy,“ prohlásil. „Ten kluk, o kterém jsme mluvili –“

„Ne,“ hlesl jsem. Bylo to ode mě hloupé, ale na nic jiného jsem se nezmohl.

„Jo,“ řekl znovu tím děsivě tichým hlasem. „Ten kluk byl můj Hector. Ten, koho zastřelili. Je mrtvý, Billy,“ dodal zbytečně a obsáhleji, než bylo nutné. „Můj Hector je mrtvý.“

Pomalů jsem se otočil a díval se, jak se pokouší naposledy nasadit svůj chabý úsměv. Nezvládl to. Obrátil se a zamířil pryč z přístaviště. Snažil jsem se vymyslet, co mu říct. Snažil jsem se pohnout nohama a jít buď za Roscoem, nebo zpátky ke své lodi. Ani jedno se mi nepovedlo. Místo toho jsem tam jen stál v děsivém odpoledním vedru a díval se, jak Roscoe dochází k pronajatému autu s modrou metalí-zou, nasedá a odjíždí pryč.

KAPITOLA 2

Nevím, jak dlouho jsem tam vedle výrobníku ledu stál. Nakonec jsem uslyšel, jak Art ťuká na okno, a trhnutím jsem k němu otočil hlavu. Zíral na mě skrz sklo a něco mi říkal. Uvědomil jsem si, že tam trčím příliš dlouho a vypadá to nepřírozně.

Zachytil jsem i svůj obraz. Billy Knight, živoucí duch. Nikdo by o mně neřekl, že jsem hezký. Zajímavý možná, s tím mírně nesouměrným obličejem, tenkou jizvou na levé tváři, modrýma očima, to pravé je trochu větší, špinavě blond vlasy vybělenými sluncem, širokými rameny a výškou zhruba metr osmdesát. A všiml jsem si i propadlých tváří a kruhů pod očima, které jsem dřív nemíval.

Ale kromě toho všeho, kromě povrchních rysů, podle kterých by mě mohl popsat každý policista v oběžníku, s mým vzhledem nebylo v pořádku ještě něco. Zpoza očí jako by vyhlíželo štvané zvíře, které Roscoe vylákal z doupěte. Dívalo se na mě několik měsíců a pomalu zalézalo do své skrýše a já byl natolik hloupý, abych si myslel, že tam zůstane už navždy. Teď jsem poznal pravdu – pouze hibernovalo. Když Roscoe stiskl správná tlačítka, probralo se ze spánku a řeklo si, že přišlo jaro, a znovu vystrčilo čumák.

A bylo zase tu, hledělo na mě zevnitř, dívalo se na můj obraz a vidělo jen kosti, potravu červů, úsměšek ve velkém špinavém zarostlém životě pod psa. Tak útočí; ukáže vám reálnou perspektivu. Donutí vás přiznat si, že jediný skutečný účel, který na tomto světě

máme, je posloužit rostlinám jako hnojivo. Vše, co vede k tomu, že vás hodí do jámy v zemi, je jen rutinní fáze výroby nejlepší samostatně se množící potravy rostlin.

Ano, měl jsem reálnou perspektivu, jasně. Kteroukoli ze stovek probdělých nocí se ozvala ve tři ráno a blahosklonně mi ukázala, jak se věci mají. Poplácala mě přátelsky a chlapsky po rameni a pošep-tala, že mám přece zbraň, a já mohl na obranu jen předstírat. Předstírat, že je všechno normální a že proploužit se každým dalším dnem má nějaký smysl. A jaký smysl? K tomu se dostaneme později. Prozatím stačí předstírat, že smysl existuje, a možná dokážete toho tvora za očima opět ukolébat k spánku. Prostě se chovejte normálně.

Až na to, že jsem už nevěděl, co znamená normálně.

To bylo něco, čeho jsem si byl vědom během posledního roku, a to poprvé v životě. Možná o tom většina lidí nikdy nepřemýšlí a od doby, kdy jsem byl kluk, až do loňska jsem to dělal stejně. Vždy jsem předpokládal, že všechno, co dělám, ať už jsem při tom vypadal jakkoli, je normální, a tak to i bylo.

Věci se změnily. Od toho dne před osmnácti měsíci se cítím jako podvodník, jako někdo, kdo se skrývá ve svém vlastním těle. Byl jsem velice opatrný, abych nevystrkoval hlavu, nechoval se tak, abych vypadal jinak, a nedával tím nikomu důvod se mě na něco ptát. Jedna z věcí, které se mi líbily na rybaření s neznámými lidmi, je, že jsme mluvili skoro výhradně o rybách. O osobních záležitostech se mlčelo. A když někdo začal být na mě příliš zvědavý, vždy jsem mohl jen ukázat na rybu.

Tak jsem to chtěl. Dalo mi spoustu práce být zase funkční a nechtěl jsem riskovat ztrátu pečlivě vybudované rovnováhy. Nebyl jsem si jistý, že bych to znovu zvládl.

Prvních pár měsíců jsem se hodně díval na televizi. Dokonce se mi podařilo sledovat dvě talk show najednou – někdy i v intervalech pěti minut. Podle většiny z nich není dobré, když se potlačují pocity. Je

zdravé, přirozené a čestné o věcech mluvit. Ale co, k čertu: není to zdaleka tak sebezničující jako si prostřelit hlavu devítimilimetrovou celoplášťovou kulkou, a to už něco znamená.

Art znovu zaklepal na okno. Uvědomil jsem si, jak musí být znepokojený, když vstal ze svého trůnu a přešel přes celou místnost.

Vrátil jsem se do brutálního chladu Artovy boudy.

„Co se k sakru děje, Billy? Stál jsi tam jako – prokrista, já nevím. Co se stalo?“

„Ale nic, Arte. Jen jsem přemýšlel.“

Potrásl masivní hlavou. Jeho tři brady o sebe zapleskaly. „Zatracenej polda. Řekl jsem ti, že přináší potíže. Cítil jsem to z něj.“ Prstem tlustým jako klobása si poklepal na nos. „Tomuhle toho moc neunikne. Hned poznal, že budou trable.“

„Žádný trable, Arte.“

„Pětatřicet let v tomhle zatraceným městě,“ poučil mě. „Myslíš, že nevyčítím trable?“

„Propánakrále, žádný trable, Arte,“ zaječel jsem na něj. Dost vysoko a příliš nahlas, tak jsem se na něj ještě zešíroka usmál, aby se přesvědčil na vlastní oči, že žádné trable nemám. „Půjdu domů.“ Otočil jsem se ke dveřím a trochu zaškobrtl, jak mi chlad na chvíli zablokoval koleno. Vzápětí se kloub uvolnil a já zamířil k východu.

„Vocase,“ zaslechl jsem, jak za mnou zamumlal Art.

Venku jsem obešel boudu k místu, kde jsem měl k pilíři připnuté kolo. Odemkl jsem zámek, strčil řetěz do otlučeného koše a rozjel se na ulici a přes dálnici US 1. Mám auto, ale už půl roku jsem ho ani nenastartoval. Nevím, jestli to vůbec ještě jde.

Pro všechny, kdo na Key Westu jezdí autem, se používá zvláštní označení: turista. Místní mořští vlci jezdí zásadně na otlučených kolech s velkými americkými sedly a vysokými říditky, po jakých touží už od šestašedesátého roku každý kluk v zemi. S takovými vysokými říditky se i v keywestských podmínkách mnohem snadněji udržíte zpřima.

Většina kol má vpředu koš v dezolátním stavu a stejně dezolátního řidiče, co drží ta říditka. Ale i když jste střízliví, na zdejších kole vypadá jízda pořád stejně, zvládne ji i sebevětší opilec. Předkloníte se, jedním předloktím se opřete o říditka a zplihnete, jako kdybyste neměli kosti, nohama šlapete do pedálů, jako kdybyste scházeli z kopce, a pak už jen udržujete otáčky; v podstatě nešlapete, pouze se poddáváte gravitaci.

Funguje to celkem dobře – na ostrově, který je naprosto plochý a má jen pár kilometrů na délku i na šířku. Benzin je drahý, a pokud nejste úplně dřevo, jízdou autem byste jen ztraceli čas a peníze a navíc zabírali zbytečně moc místa. Turisté sem jezdí, aby si odpočali od hektického maratonu ve svých mravenišťích. Místní tu většinou nemají nic, co by spěchalo; turisty nechávají čekat při nejhorším jen pár minut – což je vlastně jedno z potěšení zdejšího života, takže to nikomu nevadí.

Přes dálnici US 1 se mi vždy povede dostat bez vážnějšího zranění, ale pokaždé mě to trochu překvapí. Kdyby nebyla tak rovná, nikdo by přes ni nepřešel do Duval Street. Protože v projíždějících autech se nikdo nevěnuje řízení. Řidiči sice drží volant, ale buď zápasí s dětmi, nebo vyhlížíjí ven bočním oknem. V mnoha ohledech si připadají, jako kdyby zavítali do cizí země, a možná mají za to, že tu červená na semaforu znamená něco jiného.

Zrovna teď jsem na tom byl stejně jako tihle turisté. Nemohl jsem dostat z hlavy poslední pohled na Roscoea, jak se pokoušel pousmát a otočil se ke svému pronajatému autu. A tak jsem se rozjel přes dálnici dřív, než jsem si uvědomil, že mám červenou. Podařilo se mi vrátit k chodníku, aniž by mi ulétlo kolo nebo jsem přišel o nohu, ale bylo to jen o fous. Jeden pozorný řidič s blond vlasy na ježka se vyklonil z okénka a z plných plic mi vysvětlil, co mám v hlavě a co bych si podle něj měl strčit do pusy. Nebyl příliš originální a já ho sotva vnímal.

Když mi konečně naskočila zelená, prošvihl jsem ji a musel čekat

celý další cyklus. Připadal jsem si v pasti. Roscoe mě našel a za pouhou půlhodinu mi rozbořil všechny tak pečlivě vybudované obranné zdi. A měl pravdu; v nitru jsem pořád ještě polda. A pořád mi záleží na druhých.

Kolem projela červená dodávka plná studentů. Zahoukali a ze zadního sedadla vylétla lahev od piva a rozbila se mi u nohou. Drobné střepy skla mi zabubnovaly na čepici a jeden se mi zabodl do tváře. Levou nohu jsem měl mokrou od zteplalého piva, které páchlo jako pisoár u *Lajdáka Joes*. Probralo mě to, a když naskočila zelená, přejel jsem za pár vteřin dálnici a zamířil domů.

Můj domek byl toho roku zhruba v půlce ostrova, ulici od malého plavebního kanálu, který ústí do močálu nad Houseboat Row. Bydlel jsem v malém příkrčeném škvárobetonovém domku z šedesátých let. Když jsem se přistěhoval, byl dvůr hodně zarostlý a já ho moc nevylepšíš.

Uvnitř za nízkou zdí z korálů, která se táhla kolem domu, se ježily trsy mimořádně vysoké trávy a dělily se o prostor se skvrnami hrubého štěrku, kde nemohlo nic růst. Obrovský citronovník se nakláněl nad zadními dveřmi, padaly z něj plody na kočku, která žila v mezeře pod domem.

Dům byl kdysi natřený floridskou růžovou, podivnou zpotvořenou barvou mezi světlehnědou a ruměncem toreadorských kalhot portorické děvky. Barva už našťestí vybledla. Kusy se jí oloupaly a pod ní se objevila pastelově zelená podkladová barva. Odhodil jsem kolo na cementovou podlahu verandy a kopnutím jsem otevřel přední dveře.

Dům měl dvě malé ložnice, obývací pokoj spojený s jídelnou, koupelnu velkou jen jako přístěnek a kuchyni. Teď v něm bylo šero a horko, že by se v něm roztekl plast. Zapnul jsem velkou klimatizaci vsazenou do okna, s rachotem naskočila a proud arktického vzduchu mě odtlačil do kuchyně.

Kuchyně měla asi metr a půl široké podávací okénko se žaluzií na

levé straně. Ta na pravé straně chyběla, už když jsem se přistěhoval. Zastavil jsem se v kuchyňských dveřích, okénko jsem měl nalevo, a podíval se na ledničku. Byla starší než já a tu a tam ji pokrývala rez.

Přemýšlel jsem o Roscoeovi a o tom, co mi řekl. Přemýšlel jsem, že vytáhnu jednu z lahví piva St. Pauli Girl. Pak jsem přemýšlel, že bych si měl dát nejdřív sprchu. Ale nedokázal jsem se rozhodnout a cítil jsem, jak mi tuhnou šíjové svaly, jak tam jen stojím neschopný ani nejjednoduššího rozhodnutí.

Věděl jsem, že bych si měl nejdřív dát pivo. Je přímo tady, jen tři metry. Stačí udělat pár kroků, otevřít dveře lednice a uchopit ho. Ale co pak – nemůžu si vzít pivo do sprchy. Možná by bylo lepší si dát sprchu jako první. Umýt se, sednout si a *pak* si dát pivo. Jenže pak by to pivo nechutnalo tak dobře. Takže si jako první dám pivo. Ale –

Bylo toho na mě moc. Najednou mi přišlo, že obě možnosti můžou mít ohromné následky. Jen si musím vybrat buď jednu, nebo druhou, a to nedokážu. Cítil jsem, jak napětí v šíji stále narůstá a svaly se mi začínají stahovat křečí, a než jsem se vzpamatoval, celý jsem se třásl. Všechno se mi zase vracelo. Roscoeova návštěva to přivedla zpátky.

KAPITOLA 3

Osmnáctého března. Na to datum nikdy nezapomenu. Ten den už začal špatně. Dálnice byly plné vzteklých opilců a osobností typu A s příliš silnými motory pod kapotami a nedostatečným povědomím o své vlastní smrtelnosti.

Vzduch byl tehdy výrazně žlutohnědý, jedovatý, stěží dýchatelný hnis nepodobný všemu, co jsem kdy někde viděl. Jistě, i další města trpí znečištěním. Nad New Yorkem se vznáší tmavě hnědý oblačný příkrov, který vám dokáže rozervat hrdlo, když vane správný vítr; v Mexico City je jedovatý opar tak hustý, že cítíte jeho váhu a vidíte, jak vám odírá lak z auta. Ale LA má něco speciálního. Přichytí se na šaty, nenápadně pronikne do pórů v tom suchém pouštním vzduchu a způsobí vám ochromující bolesti hrdla a hlavy, až se vám chce zajet na dálnici do Santa Moniky a někoho tam vytlačit ze silnice. Znečištění v LA je jedinečné. Když tu žijete nějakou dobu, uvědomíte si, že ten průsvitný žlutohnědý vzduch je skutečně všudypřítomný v celém městě. Jako vše ostatní v LA i smog je často hezký na pohled, je naprosto neuchopitelný a nepochybně i jedovatý. Ale co – zase způsobuje krásné západy slunce, ne?

Krásné západy slunce a kalná rána. Na cestě do práce bylo toho žlutého rána už přes třicet stupňů, smog se utěšeně šířil a rozbolely mě z něj spánky. Pálily mě oči, v hrudníku mi ostře sípalo a do hlavy mi vystřelovaly zášlehy bolesti, kdykoliv jsem se ji pokusil použít k něčemu jinému než zaměřování očí.

Měl jsem spoustu věcí na přemýšlení a hrozně to bolelo. Jennifer a já jsme právě dokončili další z našich časně ranních hádek. Bůhví-odkud získala potrhlou představu, že jen proto, že si mě vzala, mě musí mít neustále na očích. A řekla, že si má dvouletá dcera myslí, že jejím otcem je pošťák.

Klišé „poldové a rozvod“ může být pořádnou osinou v zadku, když to zažíváte na vlastní kůži. Moc vás neuklidní ani fakt, že spadáte do statistického průměru. Bránil jsem se ze všech sil, ale směřovali jsme stále víc a víc k rozvodu. Vypadalo to, že každé ráno, když jsem odcházel do práce, a každý večer, když jsem přišel domů, se odehrála další uječená scéna. A pokaždé jsme na sebe vykřičeli věci, jež jsme neměli. A každá z těch hrozných věcí, co jsme na sebe řvali, byla horší než ta předešlá, dala se o něco obtížněji skousnout, omluvit, vysvětlit. Cítil jsem, jako bychom byli cestující při nějaké divoké jízdě v zábavním parku. Provozoval ji opilec, jízda se vymkla jeho kontrole a nikdo nemůže nic dělat, jen se nechat unášet a doufat, že všichni dojedeme v pořádku.

Až na to, že později se už zdálo, že nedojedeme vůbec.

Toho rána jsme si řekli pár skutečně zraňujících věcí. Většina z nich se týkala mých nedostatků coby otce a lidské bytosti obecně. Bylo stále obtížnější je nějak omlouvat – dokonce i pro mě. Miloval jsem svou ženu a dceru, miloval jsem je tak, až to občas bolelo. Ale pracoval jsem až do noci. Musel jsem. Byl jsem polda. Byl jsem polda dlouho před tím, než jsem se oženil, a čekal jsem, že budu polda ještě spoustu dalších let. Byl to jediný způsob, jak jsem si dokázal uspořádat život a vyrovnat se s tím, jaký jsem a jak žiju. Pomáhalo mi to.

A z té temnější stránky – měl jsem rád vzrušení z práce, které mi lechtalo žaludek, to, že jsem nikdy nevěděl, kdy mě do zad trefí kulka nebo nůž. Měl jsem rád číhanou na nebezpečí, jak mu čelím a přemáhám ho. Miloval jsem tu mizernou hru s vysokými sázkami, kdy mi šlo o život, který jsem dával do banku, aby byl zbytek světa bezpečnější.

Nešlo jen o vzrušení z nebezpečí, ale z nebezpečí, které *něco* znamená. Vzдорovat mu bylo důležité, pomáhalo to alespoň trochu zlepšovat věci – nebo jim přinejmenším zabráňovat, aby se zhoršovaly rychleji. Počítám, že právě tohle myslel Roscoe tím, že jsem v hloubi srdce pořád ještě nováček. Většina poldů přijde o ideály hodně brzy, já ale nikdy. Líbilo se mi dělat něco důležitého a současně nebezpečného. Nikdy jsem si nepřipadal tak živý, jako když jsem se vydával do akce, která mohla znamenat mou smrt. Proto jsem nestál o povýšení a snažil jsem se zůstat na ulici. Rád jsem viděl výsledky na vlastní oči a miloval jsem nebezpečí.

A chápal jsem, že někomu jako Jennifer všechno tohle nemusí dávat smysl. Byla jednoznačně ta hodná. Byla tvrdá, silná, ale neviděla to, co já, a tak stále věřila, že jsou lidé svou podstatou dobří.

Nikdy jsem se jí to nepokoušel vymluvit. Její nezkažené vnitřní jádro bylo mou kotvou ve falešném reálném světě, ve kterém žije většina lidí. Vracel jsem se domů z práce ve svém světě a šťastně jsem vstupoval do milujícího řádu toho jejího. Všechno jsem tak mohl nechat v práci: štětky rozpárané noži svých pasáků, protože utratily jejich peníze za crack, somráky, kteří se utopili, protože se tak ožrali vínem a zfetovali, že nedokázali vylézt ze škarpy, když zapršelo, jednodenní miminka vytažená v několika kusech z kontejnerů – zkrátka všechny ty úděsné střípky reality připomínající spíš noční můru, které mě strhávaly s sebou pokaždé, když jsem byl ve službě. Mohl jsem se od toho všeho vrátit do normálního a přičetného světa, což většina policistů nemohla, a to jen díky Jennifer. Udržovala svou zářivou, báječnou a hloupoučkou verzi toho, jak se věci mají, hezky při životě a v rozkvětu a já ji při tom nechal z vděčnosti, že do ní zahrnuje i mě, někoho, kdo ví, že tomu tak není.

Teď jsem pochopil, že to byla chyba.

Žil jsem si ve dvou světech a chápal obě stránky reality. Ona však ne, nikdy nemohla pochopit, co obnáší být polda. Brala to jen jako

jednu z kariér, která se dá změnit, když s ní nejste spokojení. A všechno, co jsem říkal, když jsem se jí snažil vysvětlit, jaká je skutečnost, ji jen posilovalo v přesvědčení, že to nefunguje a že čím dřív mě přesvědčí, abych dělal něco jiného, třeba prodával nemovitosti, tím lepší to bude pro nás všechny.

A tak se stal i skutečný svět Jennifer odporným a zlým a já se před ním neměl kam ukryt, jen do své práce, a to pochopitelně vše z obou stran jen zhoršovalo, až mě tenhle vír stáhl tak hluboko, že jsem už nevěděl, kde jsem.

A dny jako tenhle mi moc nepomáhaly. Po dvou a půl hodinách papírování jsem měl svědčit u soudu. Tam jsem se dozvěděl, že mě jen vlásek dělí od Adolfa Hitlera a že pouze dvanáct let dementní republikánské dělby moci a s ní spojené mrzačení listiny základních lidských práv mě zachránilo od mnohaletého uvěznění za mé zločiny. Následoval oběd.

Vyrazil jsem zpět na stanici a litoval se, jaké jsem měl náročné dopoledne. Nebyl jsem ani na půl cesty k autu, když se vše ještě prudce zhoršilo.

Zrovna jsem zahýbal za roh do nejvyššího podlaží parkoviště, když se mi rozezněl pípák. K telefonu zpět dolů to bylo daleko a skoro stejná vzdálenost mě ještě dělila od opačného konce garáže, kde jsem zaparkoval. Rozběhl jsem se tedy k autu.

Když jsem otevřel dveře, hlava mi už třesla vlivem smogu. Vklouzl jsem na přední sedadlo, popadl vysílačku a ohlásil se.

Možná jste ještě nikdy neslyšeli policejní rádiový provoz. Má velice pevnou strukturu. Pevný řád, rytmus a způsoby hlášení.

Například takhle: kdyby došlo k jadernému útoku na studia společnosti Universal, čekal bych, že mi to centrála ohlásí klidným hlasem bez emocí a s použitím všech správných volacích kódů. Kdyby se přístav na Long Beach stal cílem náletu japonských válečných letadel, centrála by mi sdělila, kam mám jít a co dělat, nevzrušeně a se zřetelně vyslovenými kódovými čísly hlášení.

Takže když na mě dispečer začal koktat a nemohl si vzpomenout, co má správně říkat, trochu mě to poplašilo. Dostal jsem kód Tři 10–19, což mi nedávalo příliš smysl: stav nouze, návrat na stanici. Když jsem požádal o zopakování, oznámili mi 10–23, vyčkat, a šumění vypnuté linky.

Za nějakou chvíli ve vysílačce zapraskalo a dali mi 911–B pro 10–35 a následovala adresa na Boyd Street: spojte se s tamním policistou kvůli důvěrné zprávě.

Vůbec jsem to nechápal. „Centrálo, je to kód Tři?“ zeptal jsem se.

Nic. Pak znovu: „Lincoln Tango Dva-nula, Deset – dvacet tři.“

A zase ticho. To jsem už byl na cestě. Boyd Street se nacházela jen pět minut jízdy daleko. Když jsem zahýbal na Los Angeles Street, zkusil jsem to znovu. „Centrálo –“

Dispečer mě však uťal. „Lincoln Tango Dva-nula, tady je kód Tři. Máme probíhající Dva-nula-sedm.“

Zapnul jsem sirénu a šlápl na plyn. Dva-nula-sedm je únos a jako všichni policisté ho nesnáším jako jed. Nevěděl jsem, proč tam chtějí mě, ale určitě k tomu musí mít důvod.

A taky že měli. Měli k tomu důvod. Ach, bože, důvod skutečně měli. Jeden z největších důvodů vůbec.

Boyd Street je v centru města v oblasti postižené krizí. Je plná levných hotýlků, dílen s mizernými pracovními podmínkami a korejských obchodů se smíšeným zbožím. Adresa, kterou mi dali, mě zavedla na roh Šesté ulice, jen pár bloků od autobusové zastávky Greyhoundu na Páté ulici, známé jako Niklák, centrum chudinské čtvrti v centru LA. Je to oblast tak špinavá, že se vám chce rovnou spálit boty, když jste stoupli na chodník.

Než jsem tam dojel, byla tam už slušná sešlost. Dvě sanitky, šest hlídkových vozů, další čtyři bez označení, hasiči a velký kamion, který patřil, jak jsem věděl, pyrotechnikům. Nikde už nebylo volné místo. Nakonec jsem zajel na chodník o dva vchody dál před dveře se

staženou kovovou roletou. Když jsem vylézal, nějaký Korejec vystrčil hlavu ze dveří, které jsem zablokoval, prohlédl si mě a pak si pečlivě odplivl asi tak deset centimetrů od mé levé boty.

Na všech okolních střechách jsem skrz jedovatý žlutý losangeleský opar viděl, že už dorazil i tým SWAT. Jeho členové zaujali pozice a teď nehybně leželi nebo klečeli připravení a doufali v rychlý výstřel.

Hoši od SWAT vždycky chtějí střílet rychle. Ne proto, že si myslí, že jsou tak dobří, i když většina z nich je. Ne proto, že touží po slávě nebo vzrušení, ani proto, že to jsou zvířata posedlá krví. Chtějí střílet, aby odvedli svou práci a mohli se vrátit domů. Chtějí sedět v pohodlných křeslech s plechovkou piva v ruce a zírat na sport v televizi. Nejzabedněnější a nejnudnější chlapi na světě jsou nájemní zabijáci. Možná takoví musí být.

Pod týmem SWAT na chodníku se po obou stranách od místa činu rozestoupili policisté v modrých uniformách, vytvořili tak oblouk a krčili se za svými vozy nebo jinými náhodnými kryty, které si dokázali najít. Všichni měli zbraně v pohotovosti, ale jen pár z nich bylo stejně klidných jako tým SWAT. Zatím jsem neviděl nikoho od médií.

Místo, kterému všichni věnovali takovou pozornost, byl jeden ze starých brlohů, kterých tu všude stojí spousta. Za dvacet babek dostanete na týden pokoj bez dveří a matraci tak chatrnou, že cítíte, jak se v ní hýbají blechy. V každé místnosti byste našli tak osmi- až desetičlennou rodinu pracující v místních robotárnách a šetřící si na zelenou kartu. Dům se podle kostrbatého vybledlého červeného nápisu nade dveřmi jmenoval Rossmore.

Velitel mého okrsku už kráčel přímo ke mně. Jmenoval se kapitán Spaulding, ale nikdo si ho kvůli tomu nedobíral. Měl rozplesklý nos a velký knír. Byl to tvrdý chlap dokonce i na poldu z centra. Měl okolo padesátky, vedl už patnáct let boxerský program PAL a stále by zvládl tři kola s každým, kdo by byl dost hloupý a vyzval ho. Když byl mladší, nějakí chytráci ho omráčili a nacpali do kufru cadillaku. Kapi-

tán Spaulding si ale probil cestu ven, zohýbal kapotu kufru, že vypadala jako plastika abstraktního umělce a dva z chytráků zabil holýma rukama. Třetí se spasil útekem.

„Billy,“ oslovil mě a to bylo špatné znamení. Kapitán Spaulding stejně jako středoškolský fotbalový trenér nikdy nepoužíval křestní jména. Viděl jsem, jak mu do černého kníru vsakují kapky stékajícího potu. Byl horký den a páchl, jako kdyby z chodníku prosakovalo samo peklo.

„Kapitáne?“ Ucítil jsem, jak i na mně začíná vyrážet studený pot. Od rána, kdy jsem musel k soudu, byla realita stále nějak podivně posunutá. A když jsem se teď díval kapitánovi do tváře, posunula se ještě víc, a přestože jsem netušil, co se mi chystá říct, hned jsem věděl, že nepůjde o nic ze seznamu vánočních dárků.

„Billy,“ zopakoval a položil mi ruku na rameno. Cítil jsem i přes sako jeho prsty tvrdé jako kámen. Naklonil hlavu k Rossmore. „Je tam tvoje žena a dítě.“

Prostě jen tak. Takový byl kapitánův styl.

Zamžikal jsem. Nevěděl jsem, jestli se mám pozvracet, nebo rozesmát. To, co řekl, bylo tak absurdně nepravděpodobné, že jsem tomu nemohl uvěřit. Musí jít o něco jiného, o nějakou podivnou metaforu, kterou se snažil vytvořit.

„Cože, pane?“

Přikývl a zatvářil se ještě ponuřeji a stále mi hleděl přímo do očí. „Přišly tě navštívit na stanici. Ale byls u soudu, a tak zase odešly.“ Začal zuby. „Nejsme si jistí, co se stalo potom. Myslíme, že před stanicí čekali ti pachatelé. Možná chtěli unést někoho z policistů. A třeba usoudili, že tvoje žena s dítětem jim poslouží lépe.“

Přistihl jsem se, že vrtím hlavou, jako kdybych to mohl popřít. „Co chtějí?“

„Chtějí výměnu. Tvou ženu a dceru za svého kumpána.“

Uslyšel jsem, jak dýchám. Sípal jsem na pokraji omdlení z hyperventilace. Všechno se střídavě děsivě zpomalovalo a vzápětí zrychlovalo.

Připadal jsem si jako kojot Vilda. Otevřel jsem pusou; kapitán Spaulding však už vrtěl hlavou.

„Nemůžeme to udělat, Billy. Ten, koho chtějí, je už pryč. Museli jsme ho přede dvěma hodinama předat. Objevili se dva federálové s extradičníma papírama a museli jsme ho vydat na východ kvůli obvinění z vraždy.“

Poslední věta klesla o několik oktáv níž, jak se svět opět zpomalil. Slyšel jsem výpovědi lidí popisujících zkušenosti s LSD a vypadalo to přesně tak. Spauldingova slova byla jako hrozně pomalé kapky a jeho obličej se změnil v kubistickou malbu. Nemohl jsem si vzpomenout, jak se dýchá.

Kapitán Spaulding mi vrazil políček. Hodně to zabořelo. Vrátil se mi normální čas.

„Jsi v pořádku, Billy?“

„Ne, pane,“ hlesl jsem. „Vůbec nejsem v pořádku.“ Soustředil jsem se na to, abych dostal do plic vzduch, a ucítil jsem, jak mě to uklidňuje. Otočil jsem se a podíval se na ten barák. „Jdu dovnitř.“

Jeho prsty mě sevřely dost pevně, že by mi mohly protrhnout kůži. „Ne, nejdeš, chlapče. Poslouchej. Lesley Bishopová se už s těma chlapama spojila. Tvrdí, že dělá pokroky, a já ji prozatím nechám pokračovat. Poručík Mendez má svoje hochy ze SWAT na pozicích a víš, že jsou dobří. Dokážeme to, Billy, to přece víš. Dokážeme to zvládnout s našima vlastníma lidma a uděláme to správně. Umíme se o sebe postarat.“

Byla to pravda. Lesley Bishopová byla naše vyjednávačka a pevně věřila, že dokáže vymluvit z jalové krávy tele. Hoši ze SWAT patřili také ke špičce – jako celý krizový tým. Většinou v podobných situacích bývají policisté z místních okrsků úspěšnější než federálové nebo kdokoli jiný, kdo se do toho může zamíchat.

Existují pro to dva prosté důvody. První: poldové z okrsku znají svoje hřiště. Druhý: jejich lidé mají větší praxi. V okrcích LA

dochází každý den k víc loupežím, přepadením, násilnostem a nejruznějším melám, než místní pobočky FBI zvládnou za rok.

To také vysvětlovalo, proč zatím nedorazil nikdo od médií. Kdyby se ukázaly televizní kamery, objevila by se i FBI a s nimi dva tucty dalších okresních, státních a federálních agentur. Kapitán Spaulding to držel pod pokličkou. Dokonce se postaral o to, aby ani zpráva pro mě nevybudila podezření, kdyby někdo sledoval policejní frekvence, jak to mediální zprávaři dělají. Tím, že si je držel od těla, si zachovával nad situací kontrolu. Šlo o mou ženu a mou dceru a patřil jsem ke Spauldingovým lidem. Všichni ve službě by hned všeho nechali a okamžitě přispěchali na pomoc, kdyby to bylo nutné. Jak řekl kapitán, postaráme se o to sami.

Jedna moje část to ocenila. Ta druhá toužila popadnout brokovnici a vykopnout dveře.

Spaulding to pochopitelně věděl. Proto mě čekal osobně a držel mě za předloktí ocelovým sevřením, dovedl mě zpět do narychlo zřízeného velitelství a usadil mě na přední sedadlo svého auta. „Vyjde to, Billy,“ řekl. „Zatím to jde moc dobře.“

„Moc dobře,“ souhlasila Lesley Bishopová. Vedle sebe měla mobilní telefon a elektronický cestovní budík. Telefon používala ke komunikaci s pachateli a budíkem si měřila čas, takže když řekla, že zavolá za pět minut, sledovala budík a zavolala přesně za deset minut. Byla to její oblíbená vyjednávací technika.

„Jak jsme na tom, Lesley?“ zeptal se jí kapitán Spaulding, zjevně aby mě uklidnil.

Usmála se. Očividně ze sebe měla radost, ale to nic neznamenal. Měla ji vždycky. „Přesně, jak má, kapitáne. Nic nepředvídatelného, všechno jako z příručky. Chtějí, ať propustíme jejich kamaráda, půl milionu dolarů navíc a helikoptéru na letišti. A tam je má čekat tryskáč, co je odveze do Mexika.“ Usmála se ještě víc. „Zahákovala jsem je na penězích. Řekla jsem jim, že sehnat takovou částku si vyžádá víc

času.“ Kývla na mě. „Jeden z mých triků. Přinutím je myslet jen na peníze. Tím se v nich posílí chamtivost a začnou v duchu přepočítávat kořist. A na všechno ostatní zapomenou.“

Jen jsem na ni zíral. Na okamžik se zatvářila zmateně, že jsem ji nepoblahopřál k její genialitě, a pak udělala zděšený kukuč, když jí došlo proč. „Ach!“ vydechla. A znovu nasadila úsměv. „Vaše žena a dcera jsou v pořádku. Jeden z nich řekl, že má stejně starou dceru. Teď si s ní hraje.“

Zapípal jí budík a odvrátila se, aby mohla telefonovat.

Kapitán Spaulding se naklonil ke mně a znovu mi vmáčkl prsty do těla. Začal jsem mít pocit, že mi je budou muset vyoperovat. „Vidíš, Billy? Jsou tam jen dva chlapi a všechno je pod kontrolou. A podle našich zjištění jde jen o řadové gangstery, kteří zašli dál než obvykle. A vůbec nejsou tak dobří. Dokážeme je sejmout. Zvládneme to. Po-dívej –“ Ukázal na Rossmore. „Druhé patro. Jsou v rohovém pokoji.“ Uchechl se. „O tohle mi jde, ti chlapi jsou B-L-B-Í. Mají tam dvě okna v pravém úhlu. Vidíš? Takže SWAT do každého z nich může nasázet osm kulek během dvou vteřin.“ Stiskl mi rameno. Povedlo se mi nezařvat bolestí. „Chystáme se je sejmout, Billy. Jakmile dostanu hlášení od Mendeze, dám mu povel k palbě. Zvládneme to. Jen klid. Tvoje rodina bude v pořádku, Billy. Zůstaň tady.“

Odvrátil se. Zůstal jsem sedět; zvyk dodržovat disciplínu je silný a stejně jsem si nebyl jistý, jestli by mě nohy poslechly, kdybych se pokusil vstát.

Ve vysílače zapraskalo. „Mendez.“

Spaulding mu odpověděl s pohledem upřeným na Rossmore. „Spaulding.“

„Modrý připraven. Červený připraven.“

„Čekejte,“ poručil Spaulding a odložil vysílačku. Otočil se ke mně. „Jsou na pozicích. Čisté výstřely na oba cíle. Promysleli jsme to, i kdyby nás únosci odposlouchávali, stejně by nevěděli, co děláme.“

„Kapitáne,“ ozval jsem se a ucukl, když ty strašlivé prsty znovu zamířily k mému rameni.

„Jen klid, chlapče. Věnuju tomu mimořádnou péči. Nic se nepokazí. Prostě se uklidni.“ Naklonil se blíž. Zahlédl jsem jeho zuby. Dva přední měl o trochu bělejší než ostatní, očividně korunky. „Poslal jsem pozorovatele nahoru na střechy. Všechno kontroluje, dívá se do všech koutů místnosti ze všech úhlů. Nepoužívá ani vysílačku, přijde mi osobně podat hlášení.“

Stiskl mi rameno. Prsty mě zmáčkly na přesně stejných místech, která mi drtil od příchodu sem. Málem mi uniklo zasténání. „Vidíš, chlapče? O všechno je postaráno. Tohle je rodinná záležitost a nenechám nic náhodě.“

Uslyšel jsem tiché kroky tenisek. Levine, mladý policista, kterého jsem sotva znal, došel ke kapitánu Spauldingovi. Na krku mu visel velmi kvalitní triedr. Levine byl štíhlý, horlivý a stále idealistický a znalý místních poměrů stejně mizerně jako průvod muslimských zednářů. Patřil k policistům, kteří si odkroutí pět let v terénu a pak jdou studovat práva.

„Kapitáne,“ ohlásil se tiše a nervózně po mně střelil pohledem.

„Tak co jsi zjistil, Levine?“ zeptal se Spaulding. Tón jeho hlasu přinutil Levina otočit hlavu a pohlédnout na kapitána.

„Pane. Prověřil jsem je ze všech možných úhlů.“ Znovu po mně střelil pohledem, jen koutkem oka. „Červený má MAC desítku. Je u okna. Ehm, rukojmí jsou v pořádku, pane. Ta žena je v rohu. Modrý sedí na zemi s dítětem. Má něco v klíně, ee –“

„Jaký druh něčeho?“ zajímal se kapitán.

„Ee –“ spustil Levine, vzápětí se odmlčel, aby se trochu usebral. Nechtěl vypadat před kapitánem Spauldingem nejistě. To by mu snížilo hodnocení a zničilo šance na studium práv. „Je to walkman, pane. Viděl jsem kabel vycházející z horní strany.“

Spaulding přikývl. „Tihle grázlové vždycky u sebe musí mít hudbu.“

Dobře.“ Otočil se a popadl vysílačku. „Spaulding,“ ohlásil se. V reproduktoru zapraskalo. „Mendez,“ odpověděl mu znužený hlas.

Něco mě znepokojovalo, a když jsem uslyšel, jak Spaulding říká: „Deset–Dvacet tři,“ došlo mi to. Otočil jsem se k Levinovi.

„A jste si jistý, že to je walkman?“

Nervózně se podíval na kapitána Spauldinga. „Ano, jsem,“ řekl.

„Viděl jste sluchátka?“

„N-ne – myslím, že jedno držel v pravé ruce –“

„Myslíte? Ale neviděl jste ho jasně?“

Olízl si horní ret. „Musela tam být sluchátka. Viděl jsem walkman.“

Ve Spauldingově vysílačce zapraskalo. „Modrý připraven,“ ozvalo se.

„A jak ten walkman vypadal?“ zeptal jsem se a vstal.

Levine ustupoval po půlkrocích. „No – však víte. Prostě walkman.

Černá plastová krabička. Z vrchu vycházely dva červené kabílky –“

Ve vysílačce znovu zapraskalo. „Červený připraven,“ ozvalo se.

Natáhl jsem se po Spauldingovu rameni. „Kapitáne, počkejte –“ vyhrkl jsem, ale on stačil zavelet: „Do toho!“

To jsem už sprintoval k budově. Výstřely přišly ve stejný okamžik a splynuly v jeden. Jak jsem řekl, ti hoši jsou dobří. Stihl jsem vrazit do předních dveří a vyběhnout do půlky schodiště, než přišla exploze.

Nebyla zas tak velká. Nejspíš jen pár tyčinek dynamitu připojených drátem k palcovému spínači. Stisknete ho a zůstane dole, povolíte palec a bum. Říká se mu také spoušť mrtvého muže, protože se sepne, jen když je ten, kdo ho drží, mrtvý. Snadno se připojí k jakékoli náloži, ať velké, nebo malé.

Tahle byla dost malá. Sotva větší, než aby mě srazila pozadu ze schodiště a vyhodila na ulici přímo na hlavu. Dost velká, aby zničila roh budovy a vyrazila všechna okna v okolních domech.

A samozřejmě víc než dost velká, aby zabila všechny v malém rohovém pokoji v Rossmore.

KAPITOLA 4

Probral jsem se v nejtišší místnosti, v jaké jsem kdy byl. Všechno tam bylo bílé. Měl jsem ošklivou pachut' v ústech a kromě nepříjemného hučení jsem nic neslyšel. Bolela mě hlava. Ležel jsem na nějaké zvláštní posteli. V levé tváři jsem měl pocit strnulosti, jako by byla spečená. Zvedl jsem ruku a dotkl se jí, nahmatal jsem obvazy. Ruka mi sama od sebe opět klesla, a než dopadla na postel, usnul jsem.

Znovu jsem se probudil. Pořád jsem slyšel hučení, ale tentokrát jsem na pozadí rozeznal i další zvuky. Nade mnou se skláněl nějaký muž v obleku s vestou. Usoudil jsem, že nejde o doktora. Vypadal jako hyena. To nejspíš znamenalo, že je právník.

Zvedl svazek papírů a začal pohybovat ústy přehnaným a pečlivým způsobem, jako by mluvil k retardovanému cizinci. „Můžete to jen tady podepsat, prosím?“ řekl.

Jo, právník. Zavřel jsem oči.

Opět jsem se probudil. Tentokrát u mě byl doktor. Šlo o zlovolně vyhlížejícího staříka s motýlkem, bradkou a nevraživým zábleskem v očích. Na sobě měl bílý plášť. Nadzvedl mi tvrdým palcem levé víčko a posvítil mi ostrým světlem do oka.

„Nechte toho,“ zaječel jsem. Nebo jsem alespoň myslel, že ječím. Vyšlo ze mě jen tlumené chraptivé zakvílení.

„Dobře, jste vzhůru,“ zabručel doktor. Zhasl světlo. „Myslím, že budete žít.“ Pronesl to, jako kdyby ho to urazilo.

Nebyl jsem si jistý, jestli chci žít. Nebyl jsem si ani jistý, co to znamená. Zavřel jsem oči.

Znovu jsem se probudil. Na židli hned vedle postele seděl kapitán Spaulding.

„Billy,“ řekl a vstal. Hučení už bylo pryč. Sluch se mi zlepšil, i když všechny zvuky ještě zněly, jako kdyby vycházely z vedlejší místnosti.

„Billy,“ zopakoval kapitán Spaulding. Zavřel jsem oči, ale tentokrát jsem už neusnul. Tentokrát jsem nemohl. Vidět tu Spauldinga, slyšet ho, jak mi říká Billy –

Stalo se to. Skutečně se to stalo.

Další den mě propustili domů. Dům byl čistý, až příliš čistý. Uklidil ho někdo, kdo čekal, že bude delší dobu pryč.

Předali mi vzkaz, že Jennifer přišla na stanici říct mi, že mě opouští. Prý už má všeho dost a bere naši dceru na pár dní pryč. Zůstanou u jejího bratra v Paso Robles a za pár dní mi zavolá. Doufala, že najdeme nějaké řešení, ale už se na to nechtěla spoléhat.

Tu noc jsem poprvé okusil hlaveň své pistole. A chutnala celkem dobře.

Ale nestíkl jsem spoušť. Ani nevím proč. Možná jsem byl jen příliš paličatý. Jennifer vždycky říkala, že jsem příliš paličatý. Možná to bylo tím, že jsem neměl energii ani pohybové schopnosti na nic jiného, jen zapnout televizi a padnout do křesla.

A možná i ze zvědavosti. Dělo se pár zajímavých věcí a mě nejspíš zajímalo, jak se nakonec vyvinou. Právnick s tváří hyeny mi během příštích dnů volal snad tucetkrát, a protože jsem mu stále zavěšoval, čtyřikrát za mnou přišel i osobně. Přijel ke mně domů, kde jsem jen seděl v křesle před zapnutou televizí. Měl jsem mimořádnou osobní dovolenou. Hyena zaklepal, a když jsem nereagoval, nalepil se na dveře, mával štosem papírů a loudil, ať je podepíšu. Ukázalo se, že pracuje pro město. Měl jsem mu podepsat asi půl tuctu formulářů s prohlášením, že nesvaluji odpovědnost za smrt své rodiny na město.

Nepodepsal jsem. Dokonce i když se u mě ukázal kapitán Spaulding a osobně mě o to požádal jako o přátelskou službu, nepodepsal jsem.

Neměl jsem pro to žádný důvod, nechystal jsem se nikoho žalovat ani nic dokázat. Prostě jsem se necítil na to, abych něco podepsal. Vlastně jsem se necítil na nic, co by bylo komplikované. Když jsem se podíval na štos papírů čekajících na můj podpis, oči mi samy uhnuly stranou. Nedokázal jsem se soustředit na tak dlouhou dobu, jakou si vyžadoval podpis. Zvládl jsem myslet jediné na to, proč by bylo dobré prostřelit si hlavu.

Mezitím město propadalo panice. Připomínám, že LA má tak dvacet důvodů, proč propadat panice každý den v roce, ale teď si mysleli, že mají další.

Protože byl zraněný policista při pokusu o záchranu své manželky a dítěte před výbuchem bomby, který způsobila možná až přílišná horlivost a agresivita velícího důstojníka, město usoudilo, že je v pořádném maléru. Média souhlasila.

Nikdo nevěděl, kde se ti gangsteři naučili odpálit bombu spouští mrtvého muže, a myslím, že se to ani nikdo nikdy nedozví. A město získalo dojem, že jsem tak paličatý a odmítám podepsat, protože sbírám temné síly na žalobu, která ho přivede na mizinu.

A tak mě asi dva týdny po překvapivé stavební úpravě Rossmore přišel navštívit jiný právník. Byl mnohem uhlazenější než hyena. Vypadal jako episkopální biskup. Měl na sobě nejkrásnější oblek, co jsem kdy viděl, a nesl tašku za tři tisíce dolarů.

Sdělil mi, že město stále doufá, že se vyhne potížím ohledně té záležitosti, a pokud budu ochotný podepsat prohlášení, že je nečiním odpovědnými, vzdávám se nároku na odškodné a žalobního nároku, město by bylo ochotné, přestože pochopitelně nepřiznává žádnou vinu, mi vyplatit prémii jako uznání za mou spolupráci a ochotu tuto bolestnou záležitost konečně v klidu a potichu uzavřít. Biskup řekl, že má pověření jít až na půl milionu dolarů za podmínky, že podepíšu

několik standardních formulářů, které má náhodou s sebou v aktovce za tři tisíce dolarů.

Když jsem pořád neodpovídal, věnoval mi malý chápavý úsměv a nechal formuláře na stole. A na ně položil šek.

Kdybych jel na plný výkon a dokázal se alespoň trochu soustředit, došlo by mi, že veškerá tato pozornost znamená, že je město vyděšené k smrti, abych ho nezažaloval. Za poslední dva roky došlo k mnoha žalobám na město a muselo vyplatit na odškodném miliony dolarů v nepříliš průhledných kauzách.

Půl milionu babek vypadalo jako velice slušná dohoda ve srovnání s dlouhým a protahovaným procesem, který by jistě vyvolal vlnu nežádoucí publicity a nejspíš skončil vyplacením pěti- až desetimilionového odškodného. Zvlášť když by jako součást dohody dostali prohlášení s mým podpisem – které pochopitelně zformulovali sami –, kde se jasně uvádí, že jim naprosto odpouštím vše, co nikdy neudělali.

Trvalo však dva měsíce, než jsem si tohle všechno dal dohromady. Několik prvních týdnů jsem dokázal jen ráno vstát a sáhnout po kávě dřív než po pistoli.

Asi deset dní poté, co u mě biskup nechal svůj štos papírů, jsem dostal záchvat pořádkumilovnosti. Byly tři hodiny v noci a sledoval jsem starý sci-fi film. Už jsem ho viděl dřív. Ale náhlé zjevení obřích mravenců terorizujících Los Angeles u mě vyvolalo komický účinek. Přinutilo mě podívat se na sebe z odstupů, stejně jako pohled na obří mravence v důvěrně známých ulicích mě přinutil podívat se na město z komického úhlu.

Náhle mě poprvé od návratu domů zaplavila podivná energie. Můj domov je špinavý. Vyskočil jsem a naložil použité nádoby do myčky. Vyprázdnil jsem koš na prádlo do pračky. Osprchoval jsem se a oholil. Zametl jsem podlahu. A při uklízení nakupených a většinou nepřečtených novin z kuchyňského stolu jsem objevil štos papírů od biskupa.

Ty listiny představovaly nedokončenou práci. Nemohl jsem je vyhodit; přinesli by mi další a vznikl by nový nepořádek. Nejčistší řešení bylo nepochybně podepsat je a ihned odeslat.

Vysokou rychlostí jsem začal obíhat pokoj a hledat tužku. Musel jsem se ale zastavit a přerovnat stojan s časopisy u křesla. Vyrovnal jsem hřbety a starší čísla vyhodil na hromadu u zadních dveří určenou k recyklaci. To mi připomnělo prázdné lahve v kuchyni a vynesl jsem je do krabice určené pro tříděný odpad do kontejnerů.

Při návratu do obýváku jsem znovu uviděl štos papírů a opět jsem zakroužil pokojem a pátral po tužce. Jednu jsem našel u stereosoupravy a zdržel jsem se srovnáním kazet podle abecedy. Když jsem to zvládl, pospíšil jsem si zpět k papírům. Podepsal jsem je. Nacpal jsem je do přiložené obálky. Odtrhl jsem depozitní lístek a podepsal šek. Dal jsem ho do další obálky a jal se hledat známku. Prošel jsem kolem ložnice a všiml si, že je třeba vyměnit povlečení. Svlékl jsem to staré a špinavé povlaky zanesl k pračce. První várka už byla hotová, přendal jsem ji do sušičky. Nacpal jsem povlečení do pračky a zamířil zpět do obýváku.

Uviděl jsem obálky spočívající úhledně na stole a plácl jsem se do čela: no ovšem, známka. Jednu jsem našel v šuplíčku telefonního stolku. Jenže tam bylo i několik adresářů starších víc než jeden rok. Vyhodil jsem je do bedny k recyklaci a rozhodl se, že bych ji měl celou odnést na chodník. Udělal jsem to a všiml jsem si, že mám zaneřádný dvorek.

Rozsvítil jsem venkovní světla, popadl hrábě a navršil jsem několik velkých hromad spadaneho listí, uschlé trávy a dalšího odpadu. Vrátil jsem se do domu pro odpadové pytle a uviděl znovu obálky. Vzpomněl jsem si na známku, měl jsem ji teď v kapsičce košile. Přilepil jsem ji na obálku se šekem a obě pak odnesl ven ze dveří. Na rohu je schránka, a co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.

Když jsem ale došel na chodník před domem, všiml jsem si hromádky novin, které jsem si vůbec nevyzvedl. Sebral jsem je a zanesl